

res részére megítélt 9000 P váltótőke, kamat és költségkövetelés, a kiszabandó kincstári illeték és a perben felmerült költség az alperes tulajdonos jelzálogos ingatlanából kielégítessék, és a felperes panaszt csak az iránti kereseti kérelmével utasította el, hogy az alperes a per költségeiben saját személyében is marasztaltassék.

Miután az az ítéleti rendelkezés, amely az alperest a panaszos felperes részére megítélt perköltségnek a jelzálogból való kielégítés útján való viselésére kötelezi, a költségek tekintetében határozott intézkedést tartalmaz, az 1914. évi XLIII. t.-c. 55. §-a értelmében a kiszabás alapján készpénzben járó határozati illetéket egészen az alperes köteles viselni. Ezért a panasznak helyt adni és a panaszozt a terhére előírt fele határozati illeték alól felmenteni kellett.

Az alkalmazottak nyugtatóványi illetékének alapját képezik az alkalmazottat személyileg terhelő, de a munkaadó által kifizetett adóösszegek is. A panaszolt illetéket az 1920. évi XXIV. t.-cikk 17. §-a alapján nyugtatóványi illeték címén követelik azon adóösszegek után, amelyeket a panaszos részvénytársaság az 1925—1928. években az alkalmazottait személyileg terhelő adók (alkalmazottak kereseti adója, jövedelmi és rokkant adó) fejében alkalmazottjai helyett befizetett anélkül, hogy azokat járandóságaikból levonta volna.

Az illeték követelhetőségének jogosságát támadó panaszt a királyi pénzügyigazgatóság panaszolt végzésének indokain felül alaposnak elismerni még azért sem lehetett, mert igaz ugyan, hogy a fentebb hivatkozott törvénycikk végrehajtása tárgyában kiadott 1920. évi 79.200. számú pénzügyminiszteri rendeletnek a törvény 17. §-ára vonatkozó 21. §-ában példászerűen felsorolt járandóságok között az alkalmazottak helyett fizetett adók megemlítve nincsenek, ámde a m. kir. közigazgatási bíróság megítélése szerint is ezek az adók az alkalmazottaknak éppen olyan illetményeül tekintendők, mint a példászerűen felsorolt járandóságok, mert kétségtelen, hogy azok erejéig járandóságuk növekedett.

Az a kifogás, hogy panaszos részvénytársaság ezeknek az adóknak viselését bármikor megszüntetheti anélkül, hogy alkalmazottjai emiatt bármilyen igényt támaszthatnának, — figyelembe vehetőnek azért nem találtott, mert a fentebb hivatkozott végrehajtási rendelet 21. §-ában felsorolt segélyek és jutalmak is olyan természetű járandóságok, amelyekre az illető vállalat, társaság, intézet kötelezve nincsen és kizáróan belátásától (discretiójától) függnék.

A felebbviteli eljárásban a felebbezési bíróság által kiküldött vagy megkeresett bíró előtt felvett jegyzőkönyv kétszeres illeték alá esik. (Közigazgatási Bíróság 8640/1932. P. sz.) Az 1914: 43. t.-c. 1. a) pontja a polgári perrendtartással szabályozott eljárásokban egyebek között a tárgyalási jegyzőkönyv és a kiküldött, vagy megkeresett bíró előtt készült jegyzőkönyv illetékére nézve általános jogszabályt állít fel. Ettől eltérő jogszabály az idézett törvény 6. §-ában foglalta

tik, melyben nem a felebbezési tárgyalási jegyzőkönyv, hanem a felebbezési eljárásban fölvetett jegyzőkönyvekről van szó.

Minthogy pedig a felebbezési bíróság megkeresésére, a megkeresett bíró által fölvetett jegyzőkönyv is minden kétségen felül, a felebbviteli eljárásban készült jegyzőkönyvnek minősül, a 6. §-nak azt a rendelkezését, amely szerint a felebbviteli eljárásban a jegyzőkönyvek első íve után, az 1. §-ban megállapított illeték kétszerese rovandó, a felebbezési bíróság részéről, a megkeresett bíró által fölvetett jegyzőkönyvre is alkalmazni kell.

Ezek szerint törvényes alapja nincs a panaszos által fölvetett annak a védekezésnek, hogy az ily jegyzőkönyvek csak egyszeres illetékkel látandók el.